nüüd kats ajjastaiga, sis olli Tarto makónna Roela wállan tallohobbeste sean kottusíde muhho tõbbi wäljatulnu nink wald otse ütte hobbeselõikaja man, kedda kannawallas kutsutas, abbi. Ent mes abbi temmast saije? Ei märastke! Kattelkümnel wiel hobbesel lask kannawal adert nink neist jäiwa wiis tükki seddamaid sinnasamma paika mahha, kos neide werri olli wäljajoosknu, nink ne tõise katskümmend olles nisamma hukka lännu, kui mõisaher es olles wahhele tulnu nink Tarto ellajaarstimise-koli man abbi otsnu. Kannawal, ke kelega targemb olli kui käega, teggi wiel hobbesel se läbbi otsa, et ta mitte piute, ni kui sünnis, enge risti olli werrelaskmise ráwwaga sone sisse raijonu nink werresoont risti läbbilõnu.

Halle om nätta, et rummaluse nink pettuse läbbi siin meie ma tallorahwal ni paljo hobbese, tõpra nink mu koddoellaja ärralõpwa, kea weel káwwa aiga neile olles wõinu hääd tetta; halle om ka nätta, et ne waese ellaja, kea innemist teniwa nink sündimisest surmani neile tööd teggewa nink neide pärrast waiwa näwa, mitte nipaljogi armo ei sa, et, kui nemma omman rassedan orjusen tõbbitses jäwa, neide eest mõistlikul wisil hoolt kännetas, et nemma jälle jalgu päle sawa. Kalendriteggija, ke tallorahwast söamest armastap nink pühha kirja sõnna pärra ka ellajide päle hallestap, kea Jummalast meie kaswus nink tullus meie wõimuse álla ómma pantu, om sesinnatse kirja läbbi tahtnu neide silmi üllesawwada, kea nätten ei näe, nink neide kõrwu üllesawwada, kea kuulden ei kule, nink pállep kiki, kea sedda luggewa nink tõttet ärratundwa, et nemma sedda parembat teedmist nink tundmist, mes nemma siist ómma lõidnu, mitte rättikun ei hoia, enge kaswu päle wäljaandwa, et nemma sedda künalt, mes neile pallama om läüdetu, mitte wakka álla ei panne, enge küünle jalla päle, et se kigile paistap, kel walgust

wajja om, et ka ellajide arstimise polest meie maal tarkus nink mõistus nakkas weert wõtma nink eggaüts majjamees, ellago ta linan ehk maal, kui tal ellaja arstimist wajja om, säraft meest appi kutsup, ke Tarto ellaja-arstimise-kolin om wäljaoppatu, ehk kui sesuggust ei olle saia, énnembe essi Tarto lina lääs abbi otsma, kui neid wannu tarku mannu toma, kea omma winaga nink solaga, omma tubbaka nink püssa-rohhoga, mes nemma kige eddimält küssiwa, essi henda üllespiddawa, ent ellajile énnege kahjo teggewa. Kel kõrwu om kuulda, se kuulgo!

Fr. Unterberger,
Tarto ellaja-arstimise-koli prohwésser.

Tarto uniwersiteti wiekümne ajjastaja löppetuse rõemo-pühha 12. Tezembril 1852.

Kui johhus, et üts ehk tõine teie seast, arma luggeja, Tezembri kuul 1852. kats näddalat énne Talsi-pühhi Tarto linan olli, sis ta om tõtteste immes pandnu, et liin tol ajjal paljo rahwakamb wäljanäüt kui mühawal, nink et ni paljo ómme nink wõerid ulitsid möda liikman olli, kui kunnage jaarmarko ajjal. Rede hómmungul, 12. Tezembril, nätti suur rahwa sum Saksa kerriko pole liikwat nink uniwersiteti majjast tulliwa ennamb kui sadda Saksa uhkin kúllaga titkitu rõiwin, mõek pusan nink kolmenurgaline kübbar pään, pariwisi wälja nink käniwa ka kerriko pole minnema. Teie näggite neid kerriko läwwest sissemínnewat, ent teie essi es julgu pühha kotta astu, sest et se olli jo Saksu täüs läwwest altarini. Ent wäljastke saite teie nätta, et Jummala kodda sissest wäega illusaste puiega nink óssega olli wäljaehhitetu nink et ilmaarwamata paljo küünlid ol-